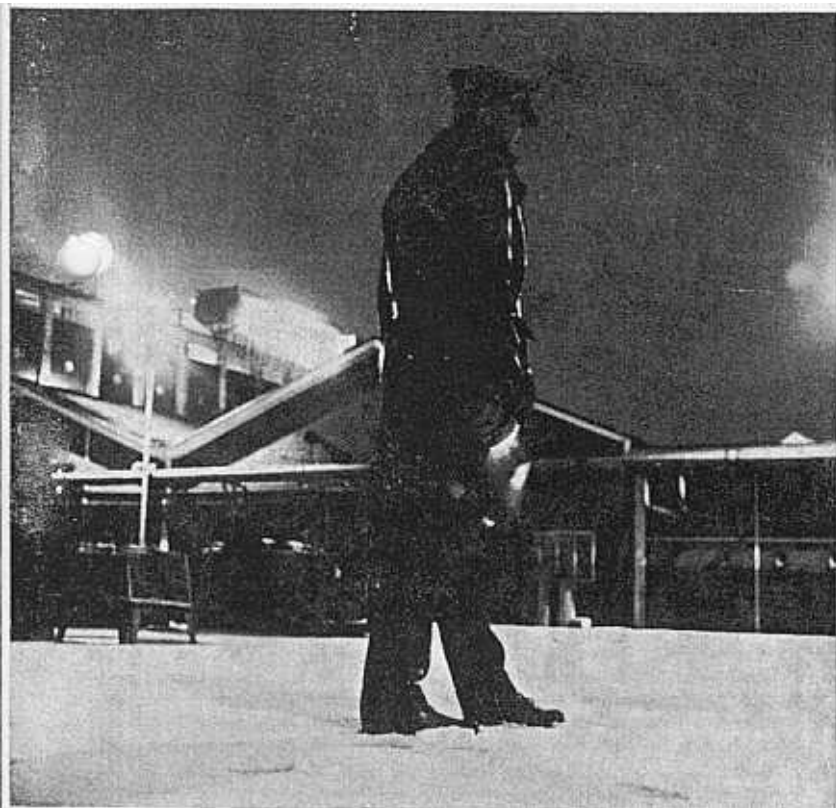

MAANDELIJKS VERSCHIJNEND HUISORGAAN

Er gaat een wachter
door de stille nacht.
Door een nacht
die in zo weinig dingen
herinnert
aan die nacht van zo
veel eeuwen geleden.

Want tussen Telco en
Ketelhuis liggen geen
schapen te rusten.
Er zullen straks geen
engelen verschijnen.
Er is vanavond geen
man aan de hoofdingang
geweest om samen met
zijn vrouw om onderdak
te vragen, omdat er
in hotels geen
plaats meer was.
Er zal vannacht geen
ster zijn die de weg
wijst.

Er is weinig dat aan
de Kerstnacht herinnert.
Of misschien is er veel:
want in ons hart kan
vrede heersen, als
wij van goede wille
zijn.

STILLE NACHT

Op de drempel

Van dit laatste nummer in 1967 hebben wij wat ruimte genomen om u, lezers, en uw gezinsleden een in alle opzichten voorspoedig nieuwjaar toe te wensen.

Wij hebben getracht u in het afgelopen jaar door het VDH-tje zoveel mogelijk op de hoogte te houden van de gebeurtenissen die betrekking hadden op onze werkgemeenschap.

Ook in het komende jaar hopen wij op dezelfde voet verder te gaan. In deze opzet kunnen wij echter alleen slagen, wanneer u ons daarbij wilt helpen. Als wij aan het eind van 1968 zullen kunnen zeggen: het was in redaktioneel opzicht een goed jaar, zal dat in de eerste plaats te danken zijn aan uw tips en bijdragen.

De redactie.

WINTER WONDERLAND

Toevallige omstandigheden dwongen mij jaren geleden mijn vakantie in een Hollandse, regenachtige, kille winter op te nemen. De affiches lokten. U kent ze wel, die platen met een skiër er op, die met een vaart van de besneeuwde helling naar beneden komt suizen. Achter zijn ski's een mooie sneeuwpluim en boven hem een stralende zon.

Heel voorzichtig werden wat ski-spullen aangeschaft en trokken we naar een plaats in Zwitserland om het eens te proberen. Wat toen voorzichtig werd begonnen, werd tot een traditie: een jaarlijks terugkerend wit avontuur in de besneeuwde bergen, dat nooit verveelt en steeds weer begint met dezelfde voorbereidingen. Folders worden bekeken, ski-gymnastiek wordt beoefend, het wintersport-oord uitgezocht (vooral sneeuwzeker!), een nieuwe trui gekocht en dan staan we op een middag wat onwennig in ski-tenue op een Hollands perron en stappen in de trein. De volgende morgen zijn we in het land van bestemming. De doorgaande expres-trein kiest een andere richting en met het reisgezelschap dat dezelfde bestemming heeft stappen we over in een lokaal boemeltje met houten coupeetjes dat ons verder het dal in brengt. Bij een klein stationnetje stappen we over op de postbus die ons naar boven zal brengen. Op onze weg omhoog komen wij ogen te kort. Na iedere bocht weer een nieuw adembenemend panorama, dennenbomen zwaar beladen met sneeuw, witte hellingen met hier en daar een huisje, bergen met een wolk om hun top en boven dit alles koepelt zich een strak-blauwe lucht.

Als de bus „ons plaatsje” bereikt, wordt de betovering verbroken, en even later „kruien” we onze bagage door het dorp op weg naar ons hotel. De dorpskern bestaat uit de kerk, een aantal pensions, hotels, cafe's en konditoreien en de bekende houten woonhuizen met overhangende daken om de sneeuw te kunnen torsen.

Na de lunch wordt het dorp echt verkend. De ski-hellingen en de ski-school worden opgezocht, de liften bekeken, afdalingsmogelijkheden bestudeerd en last but not least: ski's gehuurd. En dan is het moeilijk om niet meteen op de lange latten te gaan staan. Maar wij beheersen ons. Wij willen zonder Hals- und Beinbruch de vakantie doorkomen en een dag acclimatiseren hoort er bij. Een flinke wandeling in de sneeuw door de zuivere, wat ijle lucht maakt zo slaperig dat we 's avonds vroeg onder de wol kruipen.

De volgende morgen als we de luiken opendoen (houten luiken om de kou buiten te houden) kijken we uit op de oefenhelling of „Idiotenwiese” en de helling met de ski-lift. Ski-leraren gaan al naar boven en even later komen ze wedelnd de helling af. Ze maken allerlei figuren op de ski's en in hun rode truien met pluimen van sneeuw in hun spoor lijkt het of ze een ballet opvoeren. Dit naar beneden wedeln doen ze enige keren om de piste glad te maken voor de skiërs die straks komen.

Na het ontbijt rijgen we puffend en hijgend de klossen van ski-schoenen aan, nemen de ski's over de schouder en gaan op weg naar school. Eerst wordt er een kort exametje afgenomen en dan gaat het als ganzen achter de leraar naar de oefenwei: het mooiste ski-lokaal ter wereld. Er mag worden gelachen en gepraat maar er wordt ook serieus gewerkt. De ski's worden weer ondergedaan. Niet zo gemakkelijk hier, hebben we de ene onder dan heeft de andere de neiging om weg te glijden. Het gaat allemaal wat moeizaam, maar op de Idiotenwiese is dat niet erg en de leraar is erg behulpzaam. Met stokbenen, angstige gezichten, vreemd gezwaai van de armen waar de stokken meer aanhangen dan dat ze gebruikt worden, glijden we het hellinkje af. We voelen ons als Jan Boon zelve!

Trouwe schoolbezoekers als we zijn, leren we in de eerste dagen zoveel dat er al gauw een aardig tochtje kan worden gemaakt.

Lopend op de ski's door een bos of met behulp van de bus of de ski-lift zoeken we het hogerop, waar altijd wel een Gasthaus is waar we in de zon kunnen zitten en wat kunnen eten. 's Middags wordt de afdaling naar het dorp gemaakt, weliswaar langzaam maar er wordt geskied. In het dorp wacht ons de konditorei met thee met rum en grote stukken taart. Het is er vol. Alle skiërs, ook de kanonnen, zijn teruggekeerd. Langzamerhand is het donker geworden. De skischool is om 4 uur gesloten maar de leraren gaan graag mee om thee te drinken en aan tafel de theorie nog eens dunnetjes over te doen. De ski-verhalen zijn hier niet van de lucht, allemaal wel wat aangedikt maar dat geeft niet.

Wat huiverig gaan we terug naar het hotel om ons te verkleden. De lantaarns in het dorp zijn al aan en de eerste vlokken van een nieuwe lading sneeuw dwarrelen zachtjes naar beneden. Een Kerstkaart in wording!

Na het diner wandelen we nog wat rond, en drinken een glas wijn in een Weinstube. Daar komen we in contact met de niet-skiërs die de omgeving al wat verder hebben verkend. Er wordt wat gedanst (muziek is er altijd) en als wij in ons hotel zijn teruggekeerd, blijkt de tijd niet te hebben stilgestaan.

De leraar van de ski-kanonnen klas moppert de volgende dag, te veel van zijn ver gevorderde leerlingen zijn naar zijn smaak te laat naar bed gegaan. Halverwege de helling staat hij met zijn klas te oefenen. Parallelschwung! Weer een nieuwe sprong die men eerst na enige jaren ski-ervaring onder de knie kan krijgen. Het worden valpartijen. Hij roept: „Sie waren zu spät ins Bett. Durch die Knieen!”. Maar dat laatste gaat juist zo moeilijk. De wijn zal er wel niet helemaal onschuldig aan zijn. De ski-leraren hebben ook hun trots, ze zijn vereerd als ze met een modelklas op kunnen trekken.

De afdalingen die we maken worden moeilijker, maar we reddden het!

Eén dag gaan we met de ski-klas de bergen in. Maar we hebben ook een dag vrij-af. Die gebruiken we om ons door een paar gehuurde arresleeën rond te laten toeren door de witte wereld. Toegedekt met een plaid en met wat schnaps aan boord merken we niets van de kou.

Op één van de laatste dagen wordt er voor de gasten een afdaling georganiseerd en we laten ons gauw inschrijven. Het parcours is uitgezet met vlaggetjes en paaltjes. Het wordt helemaal écht. We krijgen een groot nummer op de rug gebonden, een startschot klinkt en daar gaan we! We dalen zo snel als we kunnen want de tijd is bepalend, daarmee kan brons, zilver of goud worden verdiend.

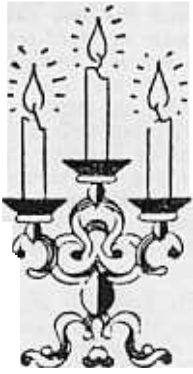
's Avonds in een van de zalen van een hotel worden de prijzer uitgereikt. Er worden heel wat rondjes weggegeven, maar dat is niet erg.

Morgen moeten we pakken.

Bruin verbrand en tevreden stappen we de volgende dag in de trein. We hebben weer genoeg energie opgedaan om een sombere Hollandse winter verder door te komen.

AJvdV.

Jaar uit Jaar in

En este ultimo numero de 1967 hemos querido dejar un lugar para poder desear en todos los conceptos a Vds lectores y a sus familias unas felices pascuas y prospero ano nuevo.

Em este ultimo numero de 1967 tivemos um lugar para vos leitores e as vossas familias desejar em todos ossentidos um natal feliz e um prospero ano novo.

Di e ultimo nober di 1967, nos atuma mas logar pa bo y bo familia den tur posecion felix pascu y un bon anna nobo.

From this last issue in 1967 we took some space in order to wish you readers and the members of your family a merry Christmas and a very prosperous New Year.

Een van de moeilijkste jaren in het bestaan van Van der Heem N.V. ligt achter ons. Een jaar van inpassing in het Philips-concern; een jaar van overschakeling op een ander fabricage programma; een jaar van reorganisatie.

Een jaar van aanpassing van de personeelssterkte aan de personeelsbehoefte onder de gewijzigde omstandigheden; doch ook een jaar van consolidatie en integratie van de rechtspositie van het personeel op zodanige wijze, dat hierover alleen maar met grote tevredenheid gesproken kan worden.

Zijn, nu de nodige aanpassingen gerealiseerd zijn, de zorgen hoofdzakelijk voorbij? Nog niet geheel. Er zijn nog wel zorgen over het artikel pakket, dat in de toekomst zowel voor de positie van Van der Heem, alsook voor de werkgelegenheid op lange termijn bepalend is. In het nu ten einde spoedende jaar zijn echter enkele besluiten genomen, die op den duur zullen blijken van groot belang voor de onderneming te zijn.

In de eerste plaats het besluit, en dat was in principe eigenlijk al eind 1966 genomen, de Spoorweg Sein Industrie uit Utrecht naar Den Haag over te plaatsen met het uiteindelijke doel deze vèrgeand met Van der Heem te integreren. Deze overplaatsing is in 1967 gerealiseerd en in de technische sector (ontwikkeling en fabricage) is de integratie al een eind op gang gekomen.

Een tweede belangrijk besluit was de overbrenging van de Haagse vestiging van Philips Bedrijfsapparatuur Nederland N.V. van de Hogeweg in Scheveningen naar ons hoofdgebouw, waarvoor twee étages gerestaureerd en ingericht worden, die nog voor het einde van het jaar betrokken zijn.

Ofschoon in tegenstelling met SSI geen integratie in de bedoeling ligt, is toch een nauwere samenwerking met P.B.N. ontstaan, die op den duur van profijt zal blijken. En tenslotte is van zeer recente datum de principiële afspraak over een nauwe samenwerking met Electrologica in Rijswijk (behorende tot de Hoofdindustriegroep Philips Computer Industrie) inzake de ontwikkeling en fabricage van z.g. randapparatuur ten behoeve van computers, wat op den duur o.m. tot een goede bezetting van de metaal afdelingen zal leiden.

U ziet, naast de zorgen toch een aantal lichtpunten. Uiteraard zullen deze verschuivingen en nieuwe plannen een grote inspanning, in het bijzonder van de staf, vergen terwijl de resultaten eerst op langere termijn zichtbaar worden. We zullen dus nog geruime tijd de tanden op elkaar moeten zetten en hard moeten werken, zonder dat we onmiddellijke resultaten zien.

We hebben dit jaar lange Kerst- en Nieuwjaarweekenden, die ons alle gelegenheid geven ons ook nog eens te bezinnen op andere waarden, dan de zuiver materiële, waar we het tot nog toe over gehad hebben, zonder dat we deze laatste zouden willen kleineren.

In het bijzonder gaan onze gedachten dan uit naar degenen die ons in het afgelopen jaar door de dood ontvielen en naar al diegenen, die langdurig aan het ziekbed gekluisterd zijn en die wij een spoedig herstel toewensen.

U allen willen wij gaarne prettige Kerstdagen en een voorspoedig Nieuwjaar toewensen.

De Directie.

Sinterklaas die goede heer Komt hier alle jaren weer

Sint Nicolaas voelt Rudy (nee, niet Meyer!) aan de tand.

Guusje van Scheven en Myrna Bredow voelen zich best op hun gemak bij Zwarte Piet.

Danny Koopman amuseert zich met de zwarte Pieten (en omgekeerd!).

Deze woorden van het aloude Sinterklaasliedje werden zaterdag 2 december bewaarheid. Om 10 uur was de grote zaal van ons Ontspanningsgebouw gevuld met een paar honderd wakkere kinderen van evenveel (slaperige) ouders. Het was voor de zaterdag inderdaad een vroegertje, maar dat nam niet weg dat er vol enthousiasme geroezemoest werd voordat om klokke 10 de heer K. J. van Duren, namens de directie, ouders en kinderen hartelijk welkom heette. Voor geval er onder de jeugdige „gelovigen” nog twijfel mocht bestaan over het al dan niet verschijnen van de bisschop, wist de heer Van Duren mede te delen, dat St. Nicolaas al was gearriveerd. Nog vermoeid van zijn zwerftochten in de afgelopen nacht zat hij elders in het gebouw wat bij te komen.

De wachttijd werd aangenaam verkort door de vertoning van enkele tekenfilms. Doldrieste avonturen van een valse kater en argeloze poesjes werden afgewisseld door de belevenissen van biggetjes en een specht. Na iedere film klaterde het jeugdige applaus als een malse voorjaarsbui door de zaal.

De pauze werd gebruikt om de jonge kelen te smeren met limonade, want er zou gezongen moeten worden! De ouderen kregen de gelegenheid om met koffie en speculaas weer wat op verhaal te komen.

Professor Dalt Wisney verzorgde met zijn snelteken-toverkunsten weer de attractieve inleiding voor de hoofdschotel: het bezoek van St. Nicolaas.

Vooraf gegaan door tamboers en trompetters van de Voorburgse harmonie Forum Hadriani trad de Sint, vergezeld van 2 zwarte Pieten, de zaal binnen. Zo op het oog had de koffie hem goed gedaan!

Op het toneel, omgetoverd tot een troonzaal, nam de Sint plaats. De heer G. C. Koopman vertolkte de gevoelens van groot en klein toen hij hem van harte een welkom toeriep en de niet helemaal vlekkeloze zieltjes geruststelde door Sinterklaas te verzekeren, dat er alleen maar héél brave en zoete kinderen uitgenodigd waren. Dat de heer Koopman niet helemaal op zijn woord werd geloofd bleek doordat St. Nicolaas hier en daar een steekproef nam en enkele kinderen bij zich liet komen om ze eens nader aan de tand te voelen. Hier werd geprezen, daar een waarschuwende vinger opgestoken maar alles werd beloofd of verzacht door een handvol pepernoten uit de ruim gevulde zakken van de zwarte Pieten. Na drie kwartier was de koek op. St. Nicolaas' plichten riep hem naar elders. Onder het welluidend gezang van: „Dag Sinterklaasje, daaaag, daaaag!” verdween de Sint met zijn gevolg uit het gezicht.

Toen was het tijd om de grage kinderhandjes te vullen met de gaven die de gulle Sint achter had gelaten. Voldaan en opgelucht omdat de spanning voorbij was togen allen naar huis.

Tussen een paar stoelen lag een vergeten pepernoot nog wat na te babbelen met een verkreukeld limonadebekertje. 't Was een waar feest geweest!

Geslaagd voor

het examen NERG-Elektronicamonteur, J. H. van Tuyn; het examen NERG-Radiotechnicus, A. Dingemans; het examen NERG-Elektronica-Technicus, G. C. Arkenbout. Alle heren van harte gefeliciteerd met dit prettige resultaat van hun studie.

Proficiat!

17 november j.l. trad de heer G. Docter in het huwelijk met mejuffrouw H. van Rijswijk. Onze gelukwensen!

Wij feliciteren collega J. J. Espadinho Evaristo met de geboorte van Jose Joaquim en collega J. Dekker met de geboorte van Astrid.

Bedankjes

Heel hartelijk dank voor alle goede wensen die ik op mijn feestronde mocht ontvangen en voor de mooie cadeaus en bloemen van de directie en mijn collega's.

J. Zoet

Hierbij wil ik, mede namens mijn echtgenoot, directie, chefs en collega's hartelijk danken voor de vele bliken van belangstelling die wij bij ons huwelijk mochten ontvangen.

Mevr. van Keulen-van Hal

Allen die mijn jubileumdag hebben opgeleust met cadeaus, bloemen en felicitaties wil ik graag heel hartelijk bedanken.
J. Gordeau

In de spontane belangstelling rond mijn jubileum trof mijn vrouw en mij zelf vooral de attente vriendschap, welke alle voorbereiding en de vele gelukwensen — geschreven, gesproken, bloemrijk of profijtelijk onderstreept — lardeerde. De 16e en 17e november, inclusief de materiële en emotionele annexen, blijven aangenaam gecodeerd in ons geheugen-archief opgenomen.

J. J. A. van Kleef

Eind goed, al goed

Deze goed Nederlandse spreuk geldt zeker voor de heren L. van Dommelen en F. M. v. d. Plas die het oude jaar uitgaan met respectievelijk een beloning van f 50,— en f 25,—. De heer van Dommelen liet zijn kritisch oog vallen op de beweringen van twee produkten in de Draaierij. De heer van der Plas richtte zijn inventieve belangstelling op een kabelplug die op de afdeling Montage TC I wordt gebruikt. Een en ander had de vermelde resultaten.

Onze gelukwensen!

OR-PORTRET VAN J. JANSEN

Mijn eerste vraag aan Jansen was: „Wat is je hobby”? Op deze vraag kreeg ik een zeer uitgebreid antwoord. „Mijn hobbies zou ik kunnen samenvatten in twee dingen: mensen helpen en tuinieren. Er is in het leven veel te doen. Ik heb gekozen voor aan de ene kant anderen behulpzaam zijn en zondig voor ze vechten, aan de andere kant in de vrije natuur werken waar je je gedachten zo heerlijk de vrije loop kunt laten. Dit evenwicht is nodig om tot rust te kunnen komen. Naast mijn normale dagtaak geef ik mijn krachten aan de EHBO en het OR-werk. Vooral dit laatste vraagt veel tijd en aandacht temeer daar ik er later bijgekomen ben. Voorlopig kan ik nog te weinig meedoen, maar dat is een kwestie van tijd. Van veel onderwerpen weet ik nu al veel meer dan in het begin. De vergadertechniek van de „routinierden maakt dat ik me echt nog aan beginnening voel, maar ze helpen me bij veel dingen. OR-werk vind ik leuk werk!”

Deze woordenvloed was niet gemakkelijk te stuiten, de heer Jansen sprak met zoveel overtuiging dat ik haast bewogen werd zelf weer lid van de OR te worden. Op mijn vraag waarom hij tuinieren zo fijn vond, vertelde hij dat hij daarbij zichzelf kon zijn en bovendien alleen met zijn gezin. De kinderen zijn niet erg geïnteresseerd in tuinieren en dat spijt hem wel. Op de foto's die hij voor de dag haalde prijkte in de meeste gevallen de tuin, echter steeds met zijn gezin. Toch was er ook een bij die kennelijk in Scheveningen was genomen, de zee met de pier vormde de achtergrond.

Mijn, min of meer doelloos gestelde, vraag: „Houd je van de zee?” maakte een stroom van verhalen los. De heer Jansen heeft namelijk zes jaar als matroos bij de Koninklijke Marine de wereldzeeën beva-

ren. In die zes jaar is hij van de zee gaan houden en als hij erover vertelt merk je dat die zee nog steeds trekt. Maar de band met zijn gezin is sterker gebleken. „Hoe ben je bij Van der Heem verzeild geraakt als bewoner van Leiderdorp?” „Het leven is vol toevalligheden,” is het laconieke antwoord. „Een collega matroos vertelde dat hij eens ging proberen daar werk te krijgen. Ik heb het toen ook gewaagd, hij is nu weg bij ons, ik heb gemeend het bedrijf trouw te moeten blijven. De vooruitzichten zijn nu gelukkig weer wat beter dan een poos geleden en ik kan behalve in mijn dagelijkse werk ook in de OR een bijdrage leveren om een snel herstel te bevorderen.”

Nog één vraag: „Wat is je wens voor de toekomst?” „Nog vele jaren met plezier kunnen werken, mijn medemensen helpen waar ik kan, zo mogelijk op steeds belangrijker plaatsen in het bedrijf!”

Wij mogen blij zijn dat iemand met zo'n instelling in ons bedrijf werkt en in ons overlegorgaan een woordje meesprekt.

PtP.

Hartelijk dank

Onverwacht vonden we op 5 december een boterletter op onze tafel als surprise van de directie van der Heem N.V. Niet alleen smaakte het gebak uitstekend, maar we willen graag deze gelegenheid benutten ook in druk te bedanken voor de aardige geste van onze gastheren.

Het S.S.I. personeel

Namens het personeel willen wij de directie heel hartelijk danken voor de Sint Nicolaas surprise die wij ook dit jaar weer mochten ontvangen.

G. Kok,
Secretaris Ondernemingsraad

VOLGENDE KEER DAN MAAR!

Dat u in dit nummer geen overzicht aantreft van de vorderingen die onze brekers en bouwers in de afgelopen maand hebben gemaakt, wil allesbehalve zeggen dat zij stil zouden hebben gezeten. In ons volgend nummer hopen wij met u hun activiteiten weer op de voet te kunnen volgen.

Een week nadat hij in juli 1955 zijn wapenrok aan de kapstok had gehangen, kwam de heer N. H. Tönjes bij ons bedrijf in dienst op de Wikkelatdeling. Wat er in de loop van bijna 12½ jaar ook mocht veranderen, de heer Tönjes bleef de afdeling trouw. 18 januari 1968 kunt u hem op de afdeling Montage TT I zijn werkterrein. Zijn collega's zullen hem ongetwijfeld in de bloemetjes zetten. Wij doen het bij voorbaat.

Ver van zijn geboortegrond in Liecicy, Polen, zal onze collega W. Syty op 11 januari 1968 zijn koperen jubileum vieren. Van de twaalf en een half jaar, die hij dan in ons bedrijf doorgebracht zal hebben, waren ruim 11 jaar gewijd aan de houtbewerking. Sinds december 1966 is de afdeling Montage TT I zijn werkterrein. Zijn collega's zullen hem ongetwijfeld in de bloemetjes zetten. Wij doen dat nu al, met onze gelukwensen.

Voor de jeugd

KABOUTERAVONTUUR

Wat verdrietig zaten de kabouters in het grote bos bij elkaar. Al een paar dagen waren zij hun vriendje Bladergroen kwijt. Nu kwam het wel meer voor, dat ze niet wisten waar Bladergroen was, want doordat hij altijd groene pakjes droeg zag je hem pas als je vlak voor zijn neus stond. Maar een paar dagen achter elkaar: dat was nog nooit voor gekomen. Zo was het allemaal begonnen:

Ieder jaar in de tijd dat de dagen korter en de nachten langer worden, wisten de kabouters dat het een tijdje met hun rust was gedaan. Dan kwamen er grote sterke mensen naar hun bos met bijlen over de schouder. Dagenlang klonk hun gehak en gezaag door het bos. Dan werden in grote karren de mooiste dennenbomen uit het bos gesleept. Dat, wisten de kabouters, gebeurde ieder jaar. Wat ze níét wisten, was: waarom de grote mensen dat ieder jaar weer deden. Wat had je nu aan bomen die niet in de grond stonden?

Ook dit jaar waren de mensen weer gekomen. En ook dit jaar waren de kabouters weer een paar dagen een eind dieper het bos in getrokken. Toen was het voor het eerst dat iemand had gevraagd: „Heeft een van jullie Bladergroen gezien?”.

Niemand had hem gezien. De eerste en ook nog de tweede dag had niemand zich bezorgd gemaakt over zijn afwezigheid. Maar toen de dagen verstreken, de grote mensen al lang weer uit het bos weg waren, en de kabouters weer naar hun huisjes teruggingen was Bladergroen nog steeds spoorloos. Niemand snapte er iets van en omdat Bladergroen altijd een vrolijk en vriendelijk kabouter-vriendje van iedereen was geweest, liepen de kabouters met treurige gezichten rond. Het was al Kerstmis geweest en nog was hij niet terug, nog stond zijn huisje leeg.

Maar wat klonk daar voor rumoer op het bospad? Klonk daar hoi-geroep? Ja, daar

kwam een groepje kabouters springend en dansend het bospad afgelopen. Maar kijk dan, daar in het midden! Dat is toch Bladergroen! Met zijn allen dromden de kabouters om hem heen, duwden hem, sloegen hem op zijn schouder en sommigen moesten zelfs even in hem knijpen om te zien of hij het wel écht was! „Jongens,” lachte Bladergroen, „laat me nou even met rust. Als jullie vanavond naar mijn huisje komen zal ik jullie precies vertellen wat ik allemaal heb meegemaakt.”

's Avonds was iedereen er. En Bladergroen vertelde hoe hij zich dit jaar had voorgenomen om er achter te komen waar toch ieder jaar al die dennenbomen naar toe gingen. Daarom was hij, toen de andere kabouters weg waren getrokken, alleen achter gebleven, was in de mooiste denneboom dicht tegen de stam aan gekropen en had daar gewacht op de hout-hakkers. Natuurlijk hadden ze de boom waarin hij zich had verstopt ook omgehakt. Hij had zich stevig vastgehouden, maar, toen ze de boom op een kar gooieden hadden zijn kleine handjes de stam bijna los moeten laten, nog net had hij zich met ál zijn kracht vast weten te houden. Op de kar had hij toen een heel eind gereden. Ze waren bij huizen gekomen en de bomen waren weer allemaal van de kar op de grond gegoooid. „Was je niet bang?” vroeg een van de kabouters. „Welnee joh, ik was veel te nieuwsgierig om bang te kunnen zijn,” antwoordde Bladergroen. „Erg lang heb ik daar trouwens niet gelegen, want al gauw voelde ik hoe mijn boom opgetild werd. Een groot mens en wat kleine mensjes droegen mij in de boom een huis binnen. Een huis! Jongens, je hebt er geen idee van hoe groot die mensenhuisen zijn. Ik heb er geloof ik wel vier verschillende kamers gezien.”

Het werd later en later en Bladergroen vertelde maar door. Hoe de boom een

plaatsje had gekregen in een van de kamers, helemaal was versierd met ballen en lichtjes en de mooiste glinsterdingen. Hoe een groot mens, toen het donker was geworden de lichtjes had aangestoken en aan de kleine mensjes een verhaal had verteld uit een heel oud boek. Hoe ze hadden gezongen bij de boom. „Maar heb je daar in die boom geen verschrikkelijke honger geleden?” vroeg kabouter Likkepot. „Nee hoor, gelukkig hangen de mensen in zo'n versierde denneboom ook allerlei lekkere spullen van chocolade en suikergoed. Met één zo'n krans van chocolade kom je gemakkelijk een dag door! Ik heb toen gewacht tot het helemaal donker was, heb een paar van die kransjes voor onderweg in mijn zak gestopt en ben door een raam dat op een kiertje stond naar buiten gewipt. Ik heb er wel een dag of twee over gedaan. Maar jullie zien: ik ben er weer en nu weten we tenminste wat de grote mensen ieder jaar met al die bomen doen.”

Opgewonden verlieten de kabouters het huisje van Bladergroen en druk met elkaar pratend liepen ze naar hun eigen huisjes. Maar het duurde die avond nog héél lang voor alle kabouterhuisjes donker waren en alle kabouters sliepen.

Beste jongens en meisjes

In dit VDH-tje vinden jullie een kleurplaat. Wat je daarmee kunt doen zullen jullie wel weten. Met verf, kleurpotlood of viltstift kun je er een prachtig schilderij van maken. Dat schilderij kun je dan opsturen aan, of meegeven met je vader of moeder voor: REDAKTIE VDH-tje, Maanweg 156, Den Haag.

Als je dat doet vóór 6 januari 1968 heb je kans dat je in aanmerking komt voor één van de prijsjes die wij voor de knapste kleurders hebben gekocht.

De inzenders worden verdeeld in 3 groepen: tot en met zeven jaar, 8 t/m 10 jaar en 11 jaar en ouder. Doe je best! Wij zijn reuze benieuwd!

Als er meer kleurplaten nodig zijn, vraag dan of vader of moeder even bij ons langs komt op afdeling Personeelszaken. Wij hebben er nog in voorraad.

*Wat een mooie witte wereld!
Alle paadjes in het bos,
Liggen onder een witte deken.
Waar is nu het groene mos?
En de planten die er groeiden?
Ik zie zelfs hun neus niet meer!
Als ik al die sneeuw eens wegveeg,
Bloeien dan de bloemen weer?*

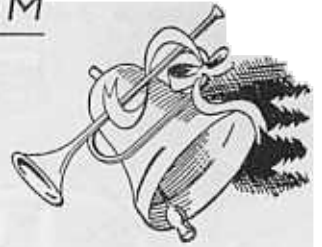

*Brr... ik krijg ijskoude handjes,
En mijn wantjes zijn kletsnat.
'k Vind het helemaal niet lekker
Op die grote witte mat!
Maar wat zijn ze daar aan 't maken?
Ik zie armen en een kop.
'k Vraag of ik ook mee mag helpen.
't Wordt een hele echte pop!*

*Kijk, ze gaan hem oogjes geven
En hij krijgt een mooie hoed.
Om zijn nek een wollen dasje,
Nou, dat staat hem reuze goed.
't Is toch wel leuk met sneeuw te spelen,
Al is het koud en word ik nat.
'k Heb mijn wantjes uitgetrokken.
't Eerste uur ben ik 't niet zat!*

E	→	L	→	E
Z	↓	P	↓	N
U	→	Z		

Kerstmis en jaarwisseling zijn dit jaar wel bijzonder rijk aan vrije dagen. Wij zijn er van overtuigd dat u weinig moeite zult hebben deze tijd op een prettige manier door te brengen, maar mocht u in de zee van vrije tijd nog een leeg ogenblikje over hebben, dan geven wij u de suggestie dit te vullen met het oplossen van deze puzzel.

Gevraagd wordt uit de letters in de kerstboom de verborgen zinnen samen te stellen. Beginnend bij de W midden boven de stam, kunt u telkens de volgende letter vinden door een vakje naar boven, naar links, naar beneden of naar rechts te gaan. Ook in schuine richting mag u uw weg vervolgen, zowel naar boven als naar beneden. Om het u helemaal duidelijk te maken hebben wij het woordje „puzzelen” in hokjes ondergebracht en met pijltjes de juiste weg aangegeven.

Uw oplossing behoeft alleen te bestaan uit de verborgen zinnen. Leestekens en hoofdletters behoeven niet te worden geplaatst.

Er zijn zeven prijzen beschikbaar. Is het aantal goede oplossingen hoger dan zeven, dan zal door het lot worden beslist welke zeven inzenders in de prijzen vallen. De prijzen bestaan uit bedragen van f 25,—, f 15,—, f 10,—, f 5,— en f 2,50. In de kerstboom hangen zeven genummerde pakjes. Ieder pakje vertegenwoordigt een prijs. Welke prijs: dat hebben wij van tevoren vastgesteld. Bij uw oplossing moet u aangeven voor welk pakje u graag in aanmerking zou willen komen.

Mocht u uw oplossing op een Kerst- of Nieuwjaarskaart willen inzenden, dan is dat wel zo gezellig. Noodzaak is het echter niet.

Oplossingen kunnen tot en met 12 januari 1968 worden toegezonden aan: Redactie VDH-tje, Postbus 1060, Den Haag, of per interne boodschappendienst aan: mejuffrouw Sipkes, Afdeling Personeelszaken.

EEN VOORSPOEDIG 1968

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

ZIJ UW DEEL

Glasfabriek Koningsveld en Zoon N.V., maakte de clichés.

Drukkerij Albedon, verzorgde het ontwerp.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

De Pascaarsadministratie, bezorgde ons de adreskaartjes.

FOTOBEDRIJF MEIJER

Fotobedrijf T. A. Meijer, fotografeerde voor ons.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

MET DE BESTE WENSEN

De redactie van het VDH-tje dankt u voor de ontvangen medewerking in 1967 en hoopt ook voor 1968 op een prettige samenwerking.

De Drukkerij, ontfermde zich over het ontwerp.

Deze gepensioneerde VDH-ers, namen de verzending voor hun rekening.

Ir. K. C. Brodus C. Schrevel G. Landman
Ideëcommissie P.P.P.
 K. J. van Duren F. C. de Gruijter
 w.v.
 Deze en talloze andere medewerkers hielpen ons aan materiaal.
G.C.K.
 G. Kok P. J. Schouten B.

....En een heel klein kopijensje voor ons zelf!

